

[Nøhr.]

koster, at han kan lægge Konvolutten i den nærmeste Postkasse, selv om han intet Frimærke har i Lommen. Eller selve Skattebilletten! Skatteborgerne har dog et rimeligt Krav paa at faa Besked om, hvad det er, han skal betale for, hvad han faar for sine Penge, hvorfor han maaske det ene Aar skal betale mere i Skat end det andet, selv om hans Indtægt ikke er steget, men han faar ingen Besked herom. Selv den simpleste Købmandsregning indeholder dog en Meddelelse om, hvad det er for Varer, man har faaet og skal betale, men hvad gør Skattebilletten? Den siger, at man har værsgod at betale saa og saa meget og betale inden en vis Tid, ellers løber der Renter paa, og senere kommer Udpantning, og hvad dertil hører. Andet fortæller den ikke. Det er derfor, jeg spørger: Hvorfor skal Staten eller Kommunerne absolut give sine Regninger en mere bøs Façon, end alle andre giver deres Regninger? Der vil være god Mening og god Høflighed i, om man under en eller anden Form fandt Vej til at fortælle Skatteyderne, naar de fik deres Skatteregning, hvad det er, de skal betale. Det kunde meget let gøres ved paa Skattebilletten ganske kort at gøre Rede for de Goder, Staten eller Kommunerne stiller til Raadighed, eller maaske ogsaa i en særlig Rubrik give en kort Forklaring af Hovedaarsagen til den eventuelle Forhøjelse af Skatten. Jeg mener blot, at enhver Lejlighed til at fremme Forstaaelsen af Skatteudskrivningens Nødvendighed bør benyttes. Skattevæsenet bør altsaa efter min Opfattelse selv bidrage til, at Skatteborgerne kan betale deres Skat med Glæde, ogsaa Formaliteterne har i saa Henseende Betydning, og jeg har det private Haab, at den nye Generaldirektør, Hr. Knud Korst, vil formaa at give Skattevæsenet en ny og mere moderne Fremtræden.

Bollerup Madsen: Ved de tre foregaaende Aars Finanslovbehandlinger har jeg talt om Kultivering af de store uopdyrkede Limfjordsarealer og bedt om Statens Medvirkning hertil. Jeg vil derfor i Aar gerne udtale en Tak for, at dette Arbejde nu er taget op af Statens Jordlovsudvalg, som har erhvervet Jord de paagældende Steder, og jeg takker den højtærede Landbrugsminister, fordi han har givet Tilslutning hertil. Jeg er særlig glad for, at Jordlovsudvalget har taget Sagen op, netop fordi det derovre synes umuligt for de private Lodsejere at enes om Opgaven. Der er ikke fornødent Mod eller Initiativ fra den Side, og de

Fremskridtsmænd, der arbejder for Sagen, løber stadig Panden mod en Mur af Tværieri og Mangel paa Interesse. Et særlig talende Eksempel herpaa har man set ved det saakaldte Nøikær-Projekt mellem Nibe og Løgstør, hvor der er Tale om Inddæmning af et Par Tusind Tønder Land. Denne Jord har i Sommer overhovedet ingen Afrøde givet. Først fik den i Foraaret en kraftig Saltvandsoversvømmelse, dernæst sved den lange Tørkeperiode i Forbindelse med Saltet ethvert Græsstraa bort, og flere af de løsgaaende Kreaturer, som fandt Vej derud, faldt om af Saltforgiftning. Til Trods for denne kraftige Dokumentation af Nødvendigheden for at samle Lodsejerne om den haardt tiltrængte Inddæmning var det ikke muligt. I Limfjordskommissionens Betænkning af 1934 blev den paagældende Opdyrkning stærkt anbefalet, og den Overlandvæsenskommission, som netop i indeværende Efteraar har afsagt Kendelse i Sagen, indleder sin Kendelse med at fastslaa det nærliggende og samfundsgavnligt i Inddæmningen, men paa Grund af den ringe Tilslutning fra Lodsejerne, cirka en Trediedel, tør den alligevel ikke fremme Sagen. Jeg tilader mig derfor at spørge den højtærede Landbrugsminister, om det er rimeligt, at saadanne Arbejder vedblivende kan hindres, og om man ikke fra det offentliges Side i visse Tilfælde burde gaa til Ekspropriation af Arealerne; selv om det skulde ske til 25, ja, til 50 pCt. over Ejendomsskylden, vilde der næppe alligevel være nogen økonomisk Risiko for Staten. Man kan indvende, at det ikke er nødvendigt, da Loven giver Landvæsenskommissionen enhver Beføjelse til at fremme Sagen uden Hensyn til Modstand, hvor denne synes urimelig, men Praksis viser, at Kommissionen ikke gerne gaar imod et Lodsejerflertal. Ved Limfjorden ligger det ene 10 000 Tønder Landomraade, velegnet til Opdyrkning, ved Siden af det andet; paa en Tid, hvor mange unge ser hen til Venezuela som det eneste Haab, synes jeg, det er uforsvarligt at lade saa vældige Arealer ligge unyttet hen. Et gammelt Ord siger, at den, der ikke vil dige, maa vige, og det mener jeg ogsaa bør ske her. Jeg beder den højtærede Landbrugsminister interessere sig for Ekspropriationstanken, hvor anden Vej er ufremkommelig. Naar de, der tilfældigvis er kommet i Besiddelse af Jorden, ikke vil dyrke den, mener jeg, Almenvellet kræver, at den kommer paa andre Hænder.

Kristen Amby: Først en enkelt Bemærkning om Ferieordningen. Der er vel